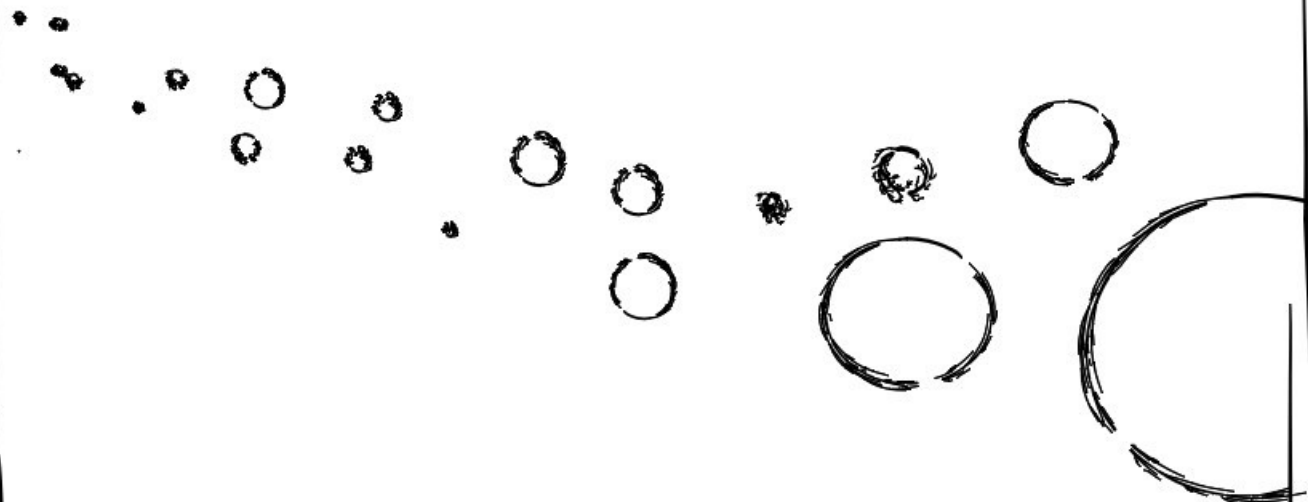

LÁSKA

SNY

&

MARIHUANA

L'UBOMÍR RABATIN

LÁSKA SNY A MARIHUANA

Lubomír Rabatin

ISBN: 978-80-570-2487-3

Toto je môj pravdivý príbeh, ale to neznamená, že všetko je pravda. Pretože je to moja pravda. A ľudia, ktorí prišli do môjho života, na mňa môžu mať svoj názor a svoju pravdu. Každý z nás si vyberá, čomu a komu uverí. Či už si vyberieme rôzne náboženstvo, vieru v seba alebo vieru v materialistický svet. Či ostaneme s partnerom z povinnosti, alebo ho z lásky opustíme. Či ochutnáme rôzne drogy alebo sa rozhodneme byť abstinentmi. Či ideme za svojimi snami, alebo budeme len snívať, aké by to bolo, keby sa splnili. V každom jednom momente je dôležitý pocit. A nie je až také dôležité, kto má pravdu. Dôležité je s láskou rešpektovať aj pravdu toho druhého. Ja som tiež poskladaný z minulosti a moju pravdu vytvárajú moje vlastné skúsenosti. Vytvárajú ju aj ľudia, ktorí prichádzajú do môjho života, príbehy ľudí, o ktorých som počul, čítal alebo videl vo filme. Moju pravdu vytvárajú aj príbehy, ktoré boli historicky pozmenené alebo aj vymyslené, a ktoré sa možno nikdy nestali. Moja pravda sa stále vyvíja a mení. Vitajte v mojom pravdivom príbehu – Láska, sny a marihuana.

ÚVOD

Je druhý sviatok vianočný, rok 2018. Dvojtzáždňovú dovolenku trávim v širšom kruhu rodiny v obci Muránska Lehota na Slovensku. Doliečený z dusivého kašľa a po troch dňoch strávených vo vnútri, idem vonku. Vytiahnem staré poctivé drevené sane, naložím na ne svojich dvoch synov a zamierim na kopec nad dedinou, odkiaľ je úžasný výhľad. Deti sa bláznia, kotúľajú dole kopcom a obhadzujú snehom. Je dnes naozaj krásne zimné a snečné počasie. Slnko príjemne hreje a na lúke je asi tak pätnásť centimetrov zamrznutého snehu. Schytím fotoaparát a urobím niekoľko záberov. Detská radosť a Muránska planina v pozadí. „Tak tieto fotky budú naozaj super,“ pomyslím si. Zrazu mi dôjdu baterky, a tak musím prestať fotiť. Snažím sa využiť túto chvíľu. Pozorujem okolie a dobíjam baterky svojej energie. Zaľahnem do veľkých saní a pozerám na kopce, ktorým dominuje Muránsky hrad. Je to zrúcanina, takže z diaľky nebadateľ, že tam niečo je. Zospodu vyzerá len ako ostrá špicatá skala a že tam snáď ani nie sú žiadne hradby a chodníky. Hore je ale obrovská plocha a množstvo zaujímavostí. Pofukuje slabý vietor a pokúšam sa do neho započúvať. Šumenie dopĺňa detský smiech a sem-tam štekot psov z dediny. Všetko je dokonalé, no mne aj tak niečo chýba. Nejaká droga, ktorá by celý ten okamih ešte umocnila. Vtom dostanem nervový impulz do srdca, ako keby mi tam niekto vrazil ihlu, zovrie ma úzkosť na hrudi aj v krku. Sťažené dýchanie mi spôsobí točenie hlavy a úplne ma ovládne panický atak. Pokúšam sa znovu navodiť idylku pred desiatich minút, no nejde to. Fyzická nevoľnosť môjho tela a neutíchajúce prúdy myšlienok v mojej hlave tomu bránia. V obvode medzi zdrojom energie a mojimi baterkami som si sám vybudoval akési odpory, ktoré narušajú nabíjanie. Na oklamanie odporu by „pomohla“ látka na zmenu stavu vedomia. Prišiel ale môj čas hľadania iných zdrojov energií bez pomoci drog.

Spomeniem si na predchádzajúcu zimu, keď som sa na tomto mieste spúšťal na saniach. Vybehol som rýchlo na kopec, potiahol do seba dva šluky hašišu a ako malý bezstarostný chlapec som si užíval dosýta každú jazdu.

Deti sú už teraz vybláznené, tak nasadáme na sane a spúšťame sa z kopca. Celú jazdu popri nás beží pes z dediny. Deti kričia od šťastia, ale ja si tú jazdu neviem vychutnať. Veci už nikdy nebudú ako predtým, ale stále verím, že môžu byť také, aké ešte nikdy.

Je máj 2010 a už druhý týždeň trávim v Prahe na pracovnom školení. Ležím na lavičke blízko Novotného lávky a fajčím tabak zmiešaný s marihuanou. Vyhrievam si kosti na slnku, na hlave mám slúchadlá, počúvam svoju obľúbenú kapelu Placebo a cez Vltavu obdivujem Pražský hrad. Dostatok voľného času mi umožnil cez deň si v klúde vychutnávať známe aj menej známe pamiatky a večer chodiť na koncerty. Zamiloval som sa do tohto mesta. Je romantické a nabité hudobnými predstaveniami. Stále mi je ešte trochu nevoľno zo včerajšej akcie. Boli sme s kolegyňou v klube Cross, kde hrali dubstep. Tento štýl mi prirástol k srdcu už dávnejšie.

Dubstep je subžáner elektronickej hudby, ktorý pochádza z južného Londýna v Anglicku. Je to zmes rôznych štýlov. Má množstvo tvárí a podôb. Očaruje ma jeho rozmanitosť, koľko zvukov a melódií je možné vytvoriť pomocou hlbokých basov. Producent dokáže vytvoriť skladbu, ktorá môže pôsobiť ako orchester nástrojov. Dubstep ale postupne skomerčnel a začali vznikať podľa mňa v triezvom stave nepočúvateľné skladby, ktoré kazili meno tomuto štýlu. Píšem v triezvom, pretože priznávam, že niekedy pod vplyvom drogy a počúvaní takejto nepochopiteľnej skladby, som v nej nachádzal aj skryté melódie a v duchu si vravel „WOW“. No triezvy na druhý deň a pri natŕčaní uší zľava aj sprava a akejkol'vek snahe som nenašiel nič, prečo mám takúto nahrávku počúvať znova a hneď som ju vymazal. Po internete kolovali už aj vtipy, že keď hrá v rádiu dubstep, tak má rádio záchvat. Jeden vtip ma fakt pobavil.

Mimozemšťania sedia na porade a jeden hovorí druhému:
„Dostali ľudia na planéte Zem náš odkaz?“ Druhý na to: „Áno, ale nazvali to dubstep a dokonca na to tancujú.“

Na stránke BBC dokonca píšú, že dubstep by mohol slúžiť ako repelent proti uštipnutiu komármi. Zvuk je totiž rozhodujúci pre reprodukciu, prežitie a udržiavanie populácie mnohých druhov zvierat. Tím vedcov podrobil testu komáre druhu *Aedes aegypti*, známych ako komáre žltej zimnice, kde kombinácia veľmi vysokých a nízkych frekvencií v dubstepe, narúšala ich vnímanie signálov. Samice dospelých komárov napádali hostiteľov oveľa menej pri „počúvaní“ dubstepu, ako v prostredí bez dubstepu. Dokonca medzi komármi vystavenými tejto hudbe nedochádzalo tak často k páreniu. Pri tomto teste použili skladbu Scary Monsters And Nice Sprites, od producenta Skrillex. Je to podľa mňa jedna z tých skladieb, ktorá je počúvateľná len v inom stave vedomia.

Keď mi v dobe príchodu dubstepu na komerčnú scénu dal niekto otázku, čo práve počúvam vo svojom prehrávači, a ja som povedal dubstep, tak len pokrútili hlavou, že ako môžem počúvať také sračky. Dubstep dostal odznak odpad. Chápem, že je ťažké vytvoriť a skomponovať akúkoľvek skladbu. Len ovládať program na tvorbu hudby je dosť náročné a vyžaduje veľa času. Nehovoriac už o tom, že je na to treba dostať talent od Boha. Ale skladby, ktoré komerčná dubstepová scéna vypúšťala do éteru ako teplé rožky, a dosiahli na internete milióny zhliadnutí, nemajú podľa mňa s poctivým dubstepom nič spoločné. Bol som sklamaný, kam „moderný“ dubstep smeruje, a nechápal som, ako môže mať toľko priaznivcov. Ale platí to aj v ostatnom šoubiznise, v televízii a na internete. Čím bizarnejšie, tým sledovanejšie a populárnejšie.

Z dubstepu ma najviac očaril Shackleton. Je to hudobný šaman. Mixuje africké bongá s veľmi hlbokými basmi. Pri počúvaní jeho skladieb mám pocit, že spája korene prastarých civilizácií s vyspelou technologickou budúcnosťou niekde vo vesmíre. V jeho hudbe je aj množstvo duchovných textov.

Hudba nás sprevádza pri našich radoostiach, učí nás tancovať aj na smútok a dáva nám znamenia. Nič nie je náhodné, a to, aká skladba nás práve upúta, je aj znamením na našej ceste.

Cross club v Prahe ma zaujme už pri vstupe. Pred vchodom je veľká umelecká konštrukcia z rôznych ozubených kolies, súčiastok z motorov a iných industriálnych komponentov. Vonku už postávajú chlapi, ktorí si kolujú joint marihuany a ja už v duchu plánujem neskoršiu zastávku u jedného z nich. Marihuanu som mal vtedy vždy radšej až po tvrdom alkohole. Po dopití fľaše vodky pred klubom, vojdeme s kolegyňou dovnútra. Interiér ma ohúri ešte viac a pripadá mi ako múzeum. Všade sú rôzne osvetlené útvary v rovnako industriálnom štýle ako vonku. Na stenách sú efekty, vytvorené z počítačových dosiek s rôznofarebnými diódkami. Posadíme sa do boxov, vyrobených zo sedačiek z metra a ojazdených autobusov a vypijeme ešte pár pív. Moja predstavivosť už pracuje a vytvára zo všetkých tých konštrukcií umelecké diela.

Na pódiu už hrajú, tak odídeme z baru. Už dosť opitý tuším, že stratím pamäť na momenty z dnešného večera. Česká dvojica Abu a Nailer pod názvom Machine Funck, ktorá často v tomto klube hrala, raz vyhlásila v rádiu: „Dobré akcie si nepamätáme, a na tých zlých sme neboli.“ Za mixážnym pultom teraz stoja dvaja chlapi vo veku okolo dvadsať rokov a mixujú dubstep z LP platní. Nejde o žiadne svetové hviezdy ani producentov. Táto akcia je dokonca zadarmo. Prvé minúty hrajú hlboké až meditatívne skladby. Rytmus postupne zrýchľuje svoje BPM (*skratka pre beats per minute. Je to počet „úderov“ alebo štvrtových nôt za minútu, ktorý označuje rýchlosť hudobnej skladby*). Dopijem ešte jedno pivo a začnem sa pohybovať do rytmu. Píšem pohybovať, pretože s koordinovaným tancom to nemá nič spoločné. Len akési poskakovanie, hádzanie rúk a hlavy do všetkých strán. Dubstep nie

je veľmi tanečná hudba, no o chvíľu už moje mihotanie zvyšuje na intenzite. Príde ku mne jeden z chlapcov, ktorý stál pred klubom. Objíme ma okolo krku, opýta sa ma, odkiaľ pochádzam a povie, že on na dubstep ešte nevidel nikoho „tancovať“. Potom mi ponúkne, či s ním nejdem vonku húliť hašiš. Bez váhania ho objímam okolo krku aj ja a vyjdeme von z klubu ako dlhoroční starí známi. Tam natlačí do fajky hašiš zmiešaný s tabakom. Po dvoch ťukoch mi poriadne stúpne tlak do hlavy a pridžmam sa môjho nového dočasného kamaráta, aby som neodpadol. Zrazu do mňa vojde silná energia, potreba ísť dovnútra a vyskákať ten pretlak na hudbu. Do klubu vchádzame ešte ako vernejší, neagresívne hluční kamaráti a na pódiu už „tancujeme“ obaja. Z toho večera si pamätám už len pár krátkych zábleskov spoločného tanca a jeden záblesk v električke na ceste do hotela.

Smäd a bolesť hlavy ma zobudia až okolo obeda v hotelovej izbe. So stratou pamäte na väčšinu večera si pozriem fotky vo fotoapráte, ktoré kolegyňa urobila a niektoré ma naozaj rozosmejú. Ako väčšinu predchádzajúcich dní v Prahe, tak mi znova kvôli preflámovanej noci školenie unikne a nahradím ho túlaním po meste. Dnes je predposledný deň školenia a mne sa tam vôbec nechce ísť, pretože ma moja práca vôbec nebaví. Rozmýšľam, prečo zarábam peniaze prácou, ku ktorej nemám žiadny vzťah.

Po strednej škole som nevedel, čo chcem robiť a štúdium na vysokej len oddialilo rozhodnutie o mojej budúcej pracovnej kariére. Nezaujímal ma ani môj študijný odbor, aj keď na akcie mimo školu mám veľa nezabudnuteľných a aj zahmlených spomienok. V hlave som mal hlavne marihuanu, pivo, hudbu a tam dole túžbu po ženách. Po dosiahnutí titulu ma žiadne voľné pozície na pracovnom trhu neoslovili. Slovensko už vtedy patrilo k

automobilovým veľmociam a ponúkalo množstvo voľných pracovných miest. Hlavné požiadavky na prácu v tejto oblasti zahŕňali cudzie jazyky. Angličtina mi išla dobre, a tak ma, možno aj so šťastím, prijali hneď na prvom pohovore, a začal som pracovať v odvetví s absolútne žiadnymi znalosťami. Nikdy ma autá veľmi nezaujímali. Ale spokojný, že zarábam peniaze, som každodenne prichádzal do styku s kompletne rozobratým motorom a inými časťami auta. Moja funkcia mala názov „Špecialista pre podvozok a motor“ a už z toho názvu vyplýva, že by mal byť dotýčny dostatočne fundovaný a spĺňať isté kritériá. S predstieraným záujmom som si často pripadal ako idiot, keď kolegovia diskutovali, ako si kto opravil motor. No každodenné riešenie problémov vo výrobe prinútilo ku vzdelávaniu aj mňa. Prospel mi hlavne prvý mesiac strávený priamo vo výrobe na montážnej linke. Každú hodinu som zmenil pracovnú pozíciu a prešiel tak skoro celým procesom. Ale hlavne mi to pomohlo spoznať ľudí, ktorí tam pracovali. Bolo zaujímavé sledovať ich reakcie na mňa. Niektorí, veľmi ochotní, mi hneď ukázali, čo a ako mám robiť a poradili mi aj triky, ako si prácu zjednodušiť. Iní zasa boli len otrávení z toho, že ich obťažujem. Niektorí na rovinu povedali: „Ty aj tak potom zasadneš za počítač a nepochopíš našu ťažkú prácu.“ S každým som sa snažil priateľsky porozprávať a pýtal sa ich, čo majú radi a čo by chceli robiť. A hlavne, čo ich baví. Ako veselému, neškodnému chlapcovi mi väčšina aj zverila svoje sny a vypočul som si tak veľmi pestrú škálu ich záujmov a plánov do budúcnosti. Od výroby drog až po vyšívanie.

Pásová výroba nie je vôbec jednoduchá a vykonávať každý deň pohyby zľava doprava môže byť veľmi demotivujúce. Títo ľudia nesú vysoký podiel na tom, že po svete jazdí miliarda áut. Naopak, veľa ľudí z kancelárie tvrdilo, že operátor na linke si bez stresu odpracuje svojich osem hodín a odíde domov s prázdnu

hlavou. Zatiaľ, čo oni musia znášať tlak svojich nadriadených a zákazníkov. Žiadna práca nie je jednoduchá, pokiaľ ju nemáme radi. Po mesiaci strávenom vo výrobe som zo schodiska pozoroval ľudí a videl v nich všetky tie rozmanité talenty. Išiel okolo mňa údržbár, ktorého akurát zavolali opraviť zariadenie a povedal: „Stroje je možné ľahko opraviť. Ťažšie je to už s ľudskou dušou a psychikou. Tá už tak jednoducho opraviť nejde.“ V priebehu roka odišiel študovať psychológiu.

Na lavičke pri Novotného lávke si zhrniem všetko, čo mám rád a uvažujem, ako zarobiť na niečom, čo milujem. Prvé, čo ma napadne, je sex, drogy a hudba. Zarábať sexom a drogami som mal strach. Hudba bola mojou láskou od mala. Osem rokov som chodil na klavír a mojím snom bolo tvoriť niekedy vlastnú hudbu. Ale akosi som ešte nevedel nájsť svoj zvuk a vyjadriť svoje pocity hudobne. Túto záľubu som teda zatiaľ nechával pri počúvaní. Už ako malého chlapca ma zaujímali plazy a hmyz. Mojimi najobľúbenejšími hračkami bola veľká zbierka dinosaurov. Z každoročných letných prázdnin u starých rodičov si najviac pamätám trávenie času na lúkach a pozorovanie hmyzu. Pútala ma rozmanitosť ich tvarov a farieb, chytal som ich a vytváral zbierky rôznych druhov. Doma som už teraz choval chameleóny a mal v pláne rozšíriť chov. Moderné technológie ma vždy fascinovali a stále verím, že dokážu byť kompatibilné s prírodou, ak ich využijeme s citom. Prebehne mi hlavou nápad, ako spojiť tieto záľuby dokopy - vybudovať vlastné virtuálne ZOO s exotickými plazmi a hmyzom a vysielat' cez IP kamery naživo do celého sveta. Srdce mi búši a v bruchu mám motýle ako pri zamilovaní. Ani ma nenapadne teraz myslieť na peniaze. Hlavou sa mi preháňa množstvo nápadov na rôzne vylepšenia. Cítim sa veľmi bezpečne s mojou víziou a spokojný, že som našiel cestu, po ktorej chcem kráčať v pracovnej oblasti. Robiť to, čo mám rád.

Postavím sa z lavičky a odídem na školenie. Je už po obede a tuším, že školiteľ bude dosť nahnevaný. Zo školiacej miestnosti počujem otvorenú diskusiu. Zaklopem na dvere a vojdem dnu. Všetci zrazu stíchnu a školiteľ na mňa pozrie vyčítavým pohľadom. Moje meškanie ospravedlním rannou nevoľnosťou. Pani, ktorá sedí vedľa mňa, sa odsunie asi tak o dvadsať centimetrov. Možno preto, lebo mi ešte cez pokožku preráža alkohol z noci, alebo mnou už opovrhuje, že ako môžem byť tak nezodpovedný a drzý. Diskusia znova pokračuje, ale už ju nevnímam a snívam o svojej vízii. Na konci školenia príde za mnou školiteľ a poprosí ma, nech aspoň zajtra nemeškám, pretože budeme písať záverečný test, na základe ktorého nám rozdá diplomy o absolvovaní kurzu.

Po školení príde za mnou český kolega Honza a opýta sa ma, či s ním pôjdem večer na koncert do Lucerny na kapelu Sunshine. Bez dlhého rozhodovania súhlasím. Náš rozhovor započuje ešte Peter a opýta sa nás: „Môžem ísť s vami? Narodil sa mi včera syn, tak ho chcem zapíť.“ Súhlasili sme obaja a pogratalovali mu. „Čo keby sme zohnali na večer nejaké drogy?“ opýtal sa ma Peter. Honza odmietavo pokrúti hlavou, že on drogy neberie, ale že mu to nevadí. „Poznáš tu niekoho spoľahlivého alebo budeme hľadať dílerov po uliciach?“ spýtal som sa Petra. „Nepoznám, ale černosi na Václavskom námestí predávajú drogy“ povedal Peter.

Vymenili sme si všetci traja telefónne čísla a dohodli čas stretnutia na Václavskom námestí. Idem do reštaurácie a objednáam si jedlo a pivo. Môj žalúdok je už ale poriadne scvrknutý, pretože som za posledné dni viac vypil ako zjedol. Nevoľnosť, nechut' do jedla a mierne trasenie rúk mi dovoľia zjesť len polovicu jedla. V hotelovej izbe natiahnem budík a hodinu si pospím. Meškanie na večernú akciu nepripadá do úvahy. Prvý, pätnásť minút pred

dohodnutým časom na Václaváku, tam čakám a pozorujem postávajúcich černochoch. Niektorí v skupinkách debatujú a podávajú si neustále ruky, z čoho je zrejmé, že si niečo medzi sebou presúvajú. Iní zas postávajú osamote a čakajú. Keď k nim niekto príde, zájdu s ním do bočnej uličky, kde vybavvia obchod. Je o tom nakrútený český dokument Černota, v ktorom ich nazvali „Africkí naháňači“. Po väčšine sú to ľudia, ktorí vás lákajú do nočných klubov.

Keď už prídu kolegovia, dohodnem sa s Petrom, akú drogu kúpime. Je nám hneď jasné, že kvalitu nemôžeme očakávať a Peter rozhodne, že najmenej rizikový na oklamanie je pervitín. Pri ňom je možné ešte ako tak rozoznať, či nie je seknutý a nie sú v ňom primiešané rôzne nežiadúce látky, ktoré by vám mohli skôr ublížiť, ako napríklad prášok na pranie, rozomleté tablety do umývačky riadu a podobne. Čistý pervitín je látka z malých priehľadných kryštálikov a jednoduchým testom možno zistiť, či obsahuje nejaké prímеси. Dáte kúsok pervitínu na alobal a zospodu ho zahrejete zapalovačom. Zahrievate, až kým sa celý nevyparí. Ak nejaký zvyšok na alobale zožltne alebo až sčernie, tak ide o reznutý pervitín. Ale verím, že dnes už špekulanti vymysleli spôsob, ako aj tento trik obísť. Pervitín nepoctiví díleri miešajú, aby viac zarobili.

Peter ma poprosí, aby som za jedným z černochoch šiel ja, pretože on je ešte v podmienke za drogovú činnosť a má strach teraz riskovať, keď je čerstvým otcom. Dáme dokopy päťsto českých korún, idem za najbližším černochochom a poviem mu: „Chcel by som nejaký pervitín, prosím.“ Najprv mi nerozumie, tak sa spýtam znova: „Máte nejaké piko, perník, peří, péčko?“ vymenoval som všetky slangy pre pervitín, ktoré ma napadli. „Nie, nemám piko. Ale mám extázu. Chceš? Jedna je za päťsto,“ odpovedal mi. Nechce sa mi chodiť od dílera k dílerovi a zháňať

pervitín, tak sa rozhodnem kúpiť aj mačku vo vreci, aj keď to môže byť kľudne obyčajný paralen – ešte v tom lepšom prípade. Černoch ma zavedie do prázdnej bočnej uličky, podá mi bielu tabletku v malom priehľadnom plastovom sáčku a ja jemu peniaze. „Pekný večer“, popraje mi s úsmevom. Bola to vtedy prehnaná cena, pretože doma kvalitná extáza stála o polovicu menej. A navyše táto mala len tvar a farbu obyčajnej bielej pilulky. Všetky extázy, ktoré som skúšal predtým, mali rôznu farbu, tvar a na jednej strane otláčené logo.

Extáza alebo MDMA bola syntetizovaná firmou Merck začiatkom 19. storočia a experimentálne využívaná v psychoterapii (partnerské terapie, liečba posttraumatických stresových porúch). Psychológ a psychoterapeut Leo Zeff tvrdil, že pomocou extázy sa človek dostane do „prvotného stavu“ (bez neuróz, úzkostí a zábran,) a tak jej hovoril Adam. Rekreačné užívanie MDMA sa začalo objavovať v 70. rokoch v USA, odkiaľ sa postupne cez Veľkú Britániu rozšírilo do ostatných štátov Európy.

Extáza zvyšuje hladinu serotonínu a dopamínu v mozgu. V centrálnom nervovom systéme sa serotonín zúčastňuje predovšetkým tých procesov, ktoré sa podieľajú na vzniku nálad. Jeho nedostatok spôsobuje zníženie prenosov nervových vzruchov, spôsobuje tak zmeny nálad, celkovú depresiu, úzkosť, prípadne poruchy spánku, podráždenosť až agresivitu. Dopamín je spájaný so systémom príjemných vnemov a s motiváciou k rôznym aktivitám. V určitých častiach mozgu sa uvoľňuje pri príjemných aktivitách, ako je napríklad príjem potravy, sex alebo fyzická aktivita. Dopamín sa ale v mozgu uvoľňuje aj pri nepriemných podnetoch. Súčasný výskum naznačuje význam dopamínu skôr ako mechanizmu predvídania odmeny. Ako taký by mohol byť spájaný skôr s túžbou ako s potešením. Dopamín sa napríklad uvoľňuje v ľudskom mozgu

aj vtedy, keď nám niekto dá palec hore na sociálnej sieti. Aj preto sa stávame na týchto aplikáciách závislí.

Spravodlivo si s Petrom pilulku rozdelíme na polovicu a vložíme do úst s malou nádejou, že z toho niečo bude. Peter sa rozhodne, že na koncert s nami nepôjde, pretože to nie je jeho šálka kávy a má radšej elektronickú hudbu. Príde mi to trošku ľúto, pretože sme si dali spolu drogu. Podľa mňa by mali vtedy tí ľudia zostať spolu celý večer, pretože sú istým spôsobom na seba napojení. Do koncertu ostáva ešte dosť času, tak ešte zjždeme do typickej českej krčmy.

„Čo to je za kapelu, Sunshine?“ opýtal som sa Honzy. „Ty nepoznáš Sunshine? Veď je to podľa mňa najlepšia česká kapela,“ pozrel na mňa prekvapene. Vôbec som tú kapelu vtedy nepoznal a z plagátu som sa len dočítal, že to je česká indie rocková kapela. Pustil mi jeden videoklip cez mobilný telefón, ale vtedy mi neprišiel nič extra. Za prvé tam bol hluk a za druhé zvuk z mobilu len tak šušťal. Už ani nemám v pamäti, ktorú skladbu mi pustil. Potom mi vyrozprával históriu tejto kapely.

Sunshine je česká indie rocková hudobná skupina, založená v roku 1994 v Táboře. Krátko po svojom vzniku odcestovali do USA, kde nahrávali svoje albumy. Koncertovali v rôznych krajinách sveta a získavali množstvo ocenení. V roku 2006 predskakovali skupine Depeche Mode v Bratislave. V Českej republike ich veľmi nepoznali a niektorí ich označovali za zradcov, iní zas za hrdinov. O Sunshine vtedy médiá písali ako o "najslávnejšej českej kapely, ktorú v Česku nikto nepozná". Český hudobný časopis Filter vyhlásil Sunshine za najlepšiu českú kapelu roku 2007.

Prejde asi tridsať minút od užitia extázy, pretlak energie v tele už udržiava moje nohy v neustálom pohybe a navodí mi pocit sexuálneho vzrušenia. Na Petra extáza ešte neúčinkuje a povie, že nás určite oklamali. Peter je ale o tridsať kilogramov ťažší ako ja. Je už nahnevaný a sklamaný, že tento večer nie je podľa jeho očakávania. S Honzom odídeme na koncert do Lucerny. Extáza už pôsobí v plnej sile. Droga a koncertná atmosféra do seba absolútne zapadnú. Neschopný obstávať na jednom mieste sa pohupujem, aj keď ešte nehrá kapela, iba nejaký hudobný podmaz v pozadí. Všetci dookola vyzerajú krásne a ženy ešte krajšie. Zamilovaný do celého okolia mi ešte hlavou preletí myšlienka na moje nové pracovné vízie. Všetko mi pripadá v ten moment dokonalé. Na scénu príde štvorčlenná kapela Sunshine. Všetko už majú naladené a začnú rovno hrať. Hneď prvé sekundy ich hudby doslova priklincujú moje extázou rozprúdené telo. Ten surový a nekompromisný zvuk kapely preháňa energiu celým mojím telom a moja duša ide vyskočiť do vesmíru. Ako hrajú skladbu za skladbou, zamilujem sa do nich. Ich hudba má živú dynamiku. Spevák má počas celého koncertu kapucňu na hlave a pôsobí dosť tajomne. To, ako vyzerá jeho tvár, som zistil až na nasledujúci deň na internete. Asi päť metrov odo mňa stojí jedna žena. Je nádherná. Má určite cez štyridsať rokov, možno aj oveľa viac a dlhé vlnité tmavé vlasy. Bez pohybu opretá o stĺp, s rukami vo vreckách sleduje v klúde koncert, zatiaľ čo v kotli pod pódium to vrije. Očarí ma jej energia a jej výraz tváre ma doslova paralyzuje. Vyžaruje z nej množstvo skúseností a nadhľad. Ovládne ma túžba získať ju aspoň na jeden večer. No ani extáza mi nedodá odvahy ju osloviť. Nízke sebavedomie mi hovorí: „Tak na túto ženu, chlapče, nemáš.“ Dodnes ľutujem, že som tej žene aspoň nepovedal, že je krásna. Človek predsa nikdy nevie. Koncert skončí a moje pocity zostanú zmiešané. Na jednej strane šťastný z objavenia novej hudobnej lásky, na druhej strane sklamaný, že tú ženu už nevidím.

Vyjdeme z Lucerny a zavoláme Petrovi, ktorý zatiaľ chodí niekde po okolí. Už z diaľky je zrejme, že extáza nakoniec začinkovala aj na neho. Približuje sa ku nám veľmi rýchlym krokom, rozhadzuje rukami do strán a hlavou kýve zľava doprava. Vyzerá veľmi komicky. „Ja som taký kokot“, vypustí hneď prvé slová, keď príde k nám. „Mám pokazený celý stav z extázy. Behám tu už dve hodiny sám po uliciach a nemám sa s kým ani len porozprávať. Tak som chcel nájsť aspoň nejakú prostitútku, ale všetky mi prišli škaredé. Sedel som teda na lavičke, fajčil jednu cigaretu od druhej a nahlas sám sebe nadával do kokotov, že som nešiel s vami.“ Ústa mu potom išli v kuse ďalšiu hodinu. Počas sťažovania bol stále na seba nahnevaný, ako má pokazený večer. Ale veľmi nás tým zabával a robil si zo seba srandu. Od smiechu ma bolelo už brucho, ale jemu to vôbec nevadilo. Bol rád, že má spoločnosť. Takže ani taká droga šťastia, akou je extáza, nemusí hneď zaručiť blaženosť a odvahu, ba dokonca môže spôsobiť opačný efekt. Záleží aj na tom, s kým a kde ste, ale hlavne, v akej psychickej pohode sa nachádzate.

Efekt z extázy už pomaly slabne, takže táto pilulka neobsahovala až také množstvo amfetamínu, pretože stav by inak trval oveľa dlhšie. A nebol to až taký intenzívny stav, po ktorom ste schopní vytrhať kvety v mestskom parku, a potom ich rozdávať dievčatám po baroch. Ideme ešte do rovnakej krčmy ako pred koncertom, pootáčame tam zopár kôl pív so slivovicou a diskutujeme o historkách z práce, pretože všetci traja pracujeme na rovnakej pozícii v rôznych závodoch v automobilovom priemysle. Ani jedného z nás táto práca vôbec nenapľňa. Alkohol už vystriedal účinky z extázy, a ja dostanem chuť na marihuanu. Už len samotný adrenalín zo zháňania nelegálnej látky v cudzom meste vo mne vyvolával vzrušenie a najviac víťazstvo, keď úlovok už čakal v mojom vrecku. A často tie malé dobrodružstvá vryli do mojej pamäte hlbšiu spomienku, než samotný zážitok z drogy.

Strihneme tak na veľa podozrivých ľudí v bare, ktorí určite húlia, ale majú nanajvýš tak pre seba. Za barom sedí jeden chlapík s vyholenou hlavou a krátkym zapleteným vrkočom na temene. V kľude popíja pomarančový džús, fajčí cigaretu a pohráva sa so zapalovačom. „Tak toto je tutovka“, povie mi Peter a odíde od nášho stola ku chlapovi za barom. Ponúkne ho cigaretou, prisadne k nemu a dlho spolu debatujú (teda aspoň pre mňa je to dlho). Potom si podajú ruky a Peter sa vráti k nášmu stolu. Dopijeme všetko na stole a vyjdeme z baru von, kde mi Peter podá do ruky v alobale zabalené dva gramy marihuany. Vôňa preráža už cez obal. Je to poctivý outdoor - marihuana vypestovaná v prírode pod holým nebom. Polovicu sfajčíme, sedíme na lavičke s výhľadom na Pražský hrad a pol hodinu nikto nepovie ani slovo. Keď už pomaly svitá, každý odíde do svojho hotela, aspoň trochu si pospať pred posledným dňom školenia. V izbe nastavím na mobilnom telefóne budík, nech ma zobudí o dve hodiny. Ale zobudí ma až bolesť hlavy a cinkanie električiek, ktoré chodili pod oknom mojej izby. Pozriem na telefón a vidím 10:00. „A kurva! Tak toto už nijako nevysvetlím. Nedajú mi už písať ten test, nedostanem diplom a v práci ma môžu aj vyhodiť za moje nezodpovedné správanie.“ Už sa ani neponáhľam a odídem v kľude na raňajky. Zavolá mi Peter a oznámi mi, že aj on zaspal a či s ním nejdeme húliť. Sadneme si k brehu Vltavy a po troch šlukoch ma bolesť hlavy prejde. Neexistoval pre mňa vtedy lepší liek na nevoľnosť z alkoholu, ako aspoň jeden šluk hneď ráno. Extáza mi vždy zvykla minúť všetky zásoby šťastia v mozgu a spôsobila na druhý deň miernu depresiu. Ale teraz, aj keď vyčerpala väčšinu môjho serotonínu, a naviac hrozilo, že v práci môžem mať problém, bolo mi fantasticky.

V teplom jarnom počasí pozorujem turistov na lodiach a predstavujem si, ako raz budem spravovať virtuálne ZOO. Ale na školenie ešte musíme prísť. Je už poobede a všetci odovzdávajú testy. Keď vojdeme dnu, školiteľ na nás pozrie a povie: „Dovidenia

páni, diplomy už nedostanete.“ Potom odišiel do svojej kancelárie. Teraz už ale znervózniem a rozmýšľam, čo idem robiť. Jediné, čo ma napadne, je ísť za ním a povedať mu pravdu: „Veľmi sa vám ospravedlňujem za moje absencie, ale užívam si v Prahe rozlúčku so slobodou, pretože o pár týždňov mám vlastnú svadbu.“ Rozosmeje ho to a povie: „Tak to ste mali povedať skôr a ja by som vás nechal v klude si Prahu užívať“, podá mi s úsmevom ruku, druhou diplom, ktorý má na stole a popraje mi veľa šťastia v manželstve. Poďakujem jemu a v duchu aj anjelom za obrovské šťastie. Nasadneme s kolegyňou do služobného auta a ideme domov. Cesta z mesta postupne vynára miesta a spomienky na zážitky a potulovanie. Prepadne ma nostalgia a smútok, že po víkendy ma čaká návrat do práce. Kolóna upcháva cesty na niekoľko hodín a nám odíde chladiaci systém auta, pretože teplota motora nebezpečne stúpla. Odstavíme auto pri nákupnom centre a ideme niečo zjesť. Ale môj narušený tráviaci systém teraz potravu veľmi nevyhľadáva. V rade na jedlo mi únava podlamuje kolená a roztrasú sa mi nohy. Ledva prenesiem tácku k stolu, chytím lyžičku do rúk a snažím sa nabráť polievku. Chvejú sa mi aj ruky a pri podávaní lyžice do úst mi v nej neostane nič. Zrazu mnou prenikne silné sexuálne vzrušenie. Vstanem a prepletám sa pomedzi ľudí v nákupnom centre. Rukami ich od seba akoby odhrňam, pretože vidím hmlisto a myslím si, že do nich narazím. Odídem na záchod a tam si vyhoním. Triaška po pár minútach pomine a ja môžem dojesť polievku. Kolóny už zmizli a motor vychladol. Znova nasadneme do auta a pokračujeme v ceste. Doma ma už čaká moja snúbenica a dva chameleóny.